

PROZKOUMAVŠE TUTO DOHODU S PŘÍLOHOU, SCHVALUJEME A POTVRZUJEME JE.
TOMU NA SVĚDOMÍ JSME TENTO LIST PODEPSALI A K NĚMU PEČETI REPUBLIKY ČESKO-SLOVENSKÉ PŘITISKNOUTI DALI.
V TOPOLČIANKÁCH, DNE 30. ZÁŘÍ LÉTA TISÍCIHO DEVÍTISTÉHO DVACÁTÉHO PÁTÉHO.

PRESIDENT REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ:

T. G. MASARYK v. r.

MINISTR ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ:

Dr. EDVARD BENEŠ v. r.

L. S.

Vyhlašuje se s tím, že ratifikační listiny této dohody byly vyměněny v Praze dne 20. března 1926. Dle čl. 11 nabyla dohoda mezinárodní působnosti měsíc po výměně ratifikací.

Dr. Beneš v. r.

181.

Vládní nařízení ze dne 24. září 1926,

kterým se provádí úmluva mezi Československou republikou a republikou Rakouskou ze dne 18. června 1924 o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách (č. 60/1926 Sb. z. a n.).

Vláda republiky Československé nařizuje podle zákona ze dne 30. června 1922, č. 207 Sb. z. a n., o způsobu vyrovnání pohledávek a závazků vzniklých v korunách rakousko-uherských mezi věřiteli nebo dlužníky československými a cizími, a podle § 2 zákona ze dne 21. srpna 1925, č. 220 Sb. z. a n., o provedení úmluv mezi Československou republikou a republikou Rakouskou ze dne 18. června 1924 o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách a ze dne 12. července 1924 o vzájemných pohledávkách z vyúčtování nositelů penzijního pojištění:

§ 1.

Podle článku 16. úmluvy mezi republikou Československou a republikou Rakouskou o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách ze dne 18. června 1924 (nadále „úmluvy“) vyšetří se podíl československého věřitele takto:

1. Československý zúčtovací ústav v Praze sestaví s výhradou ustanovení článku 44. úmluvy z příjmů a vydání úmluvou jemu přičtených rozvahu čistého jmění, které určeno jest na úhradu podílů československých věřitelů.

Při tom poplyne do příjmů podle § 3 zákona ze dne 30. června 1922, č. 207 Sb. z. a n., 1% správní poplatek ze zůstatků jednotlivým věřitelům československým připsaných. Tento příspěvek se vyšetří z příjmů československého zúčtovacího ústavu zbylých po odečtení platů do Rakouska (oddíl V. úmluvy).

Naproti tomu jsou vydáním správní výlohy československého zúčtovacího ústavu v Praze; kdyby však přesahovaly vybraný 1% správní poplatek, nahradí se schodek z pokladny státní (§ 3 zák. č. 207/1922 Sb. z. a n.).

Kromě toho musí rozvaha obsahovati zvláštní „reservní fond pro neznámé věřitele“ a mimořádný „fond výpomocný“ pro případy kromobyčejné, který však nesmí přesahovati 5,000.000 Kč. Do tohoto fondu výpomocného plynou zvláště také částky, které přebudou při zpeněžení hypotečních pohledávek zmíněných ve článku 40. úmluvy.

2. Podle § 2 zákona ze dne 21. srpna 1925, č. 220 Sb. z. a n., přiznává se pohledávkám knihovně zajištěným na nemovitostech (na příklad z půjček, zbytků kupní ceny, dědičných podílů) zvláštní hospodářská povaha,

a to tak, že při hypotékách na nemovitostech československých činí celý podíl československého věřitele podle toho, založil-li svou zápujčku na dílčích dlužních úpisech, či poskytl-li ji způsobem jiným, v prvním případě 90%, kdežto ve druhém celých 100% zjištěné pohledávky jako základu přepočítacího; při hypotékách na nemovitostech rakouských obdrží československý věřitel k částečné úhradě svého podílu napřed 10% zjištěné pohledávky jako základu přepočítacího.

Teprve co z celkové úhrady po těchto všech platech zbude, rozdělí se stejným poměrem jednak mezi právě zmíněné věřitele z hypoték na nemovitostech rakouských (pokud jde o 90% zbytek jejich pohledávek), jednak mezi všechny věřitele ostatní.

§ 2.

(1) Podle § 1, odst. 2., zák. č. 207/1922 Sb. z. a n. a článku 17. úmluvy vstupuje Československý zúčtovací ústav v Praze na místo československých i rakouských věřitelů a jest proto oprávněn přijaté platy stvrzovati a zejména vydávati výmazné kvitance.

(2) V listinách, podle kterých jest provéstí knihovní zápisy o pohledávkách, jež zahrnuty jsou v oddílu V. úmluvy, potvrdí Československý zúčtovací ústav v Praze výslovně, že jde o takovou pohledávku.

§ 3.

Za oznámení podle článku 19. úmluvy jest považovati také, byla-li vzájemnost pohledávek řádně přihlášených nebo aspoň do 19. května 1924 oznámených patrna ze vzájemného srovnání přihlášek.

§ 4.

(1) Věřitelům, kteří podle článku 21., odst. 1., úmluvy nemají nároku na výplatu proto, že dlužník nezaplatil, může býti poskytnuta přiměřená náhrada z fondu výpomocného (§ 1, č. 1.), zvláště nastala-li tato nezpůsobilost platební teprve od 2. května 1921, t. j. v době, od které platí na území obou smluvních stran přerušení sporů (vládní nařízení ze dne 21. dubna 1921, č. 173 Sb. z. a n., podle kterého se přerušují spory o splnění peněžitých závazků ve starých korunách v poměru k republice Rakouské).

(2) O této náhradě rozhoduje ministr financí podle svého volného uvážení, vyslechna poradní sbor (§ 2, odst. 3., zák. č. 207/1922 Sb. z. a n.) a Československý zúčtovací ústav v Praze.

(3) Stejně řešiti lze i jiné kromobyčejné tíživé případy.

§ 5.

(1) Československý zúčtovací ústav v Praze sestaví a v „Úředním listě republiky Československé“ vyhlásí seznam vkladních knížek, o nichž buď podle vládního nařízení ze dne 7. srpna 1922, č. 265 Sb. z. a n., o soupisu pohledávek a závazků vzniklých v korunách rakousko-uherských mezi věřiteli nebo dlužníky československými a rakouskými a o zákazu soukromé úpravy těchto právních poměrů, nebo stejně podle obdobného opatření rakouského došly v tomto řízení přihlašovacím buď zúčtovacího místa v Praze, nebo ve Vídni jen přihlášky dlužníků (peněžních ústavů), nikoliv však věřitelů (vlastníků vkladních knížek).

(2) Na tento seznam, který bude roztržiděn abecedně podle sídla jednotlivých peněžních ústavů (vydatelů knížek vkladních) a bude obsahovati čísla knížek i jména, na něž znějí, upozorní zájemníky Československý zúčtovací ústav v Praze v denním tisku.

(3) V této vyhlášce budou zároveň podle článku 22. úmluvy vyzváni věřitelé ze seznamovaných vkladních knížek, aby se nyní dočasně přihlásili nejdéle do roka ode dne, kdy úmluva nabyla účinnosti, a to podle svého bydliště buď u československého nebo rakouského místa zúčtovacího.

a) Včas došlé dodatečné přihlášky věřitelů projedná příslušné zúčtovací místo, a to Československý zúčtovací ústav v Praze podle vládního nařízení č. 265/1922 Sb. z. a n.

Případy, o nichž se pravoplatně zjistí, že jsou předmětem úmluvy, vyrovnají se právě tak, jakoby byly projednány v řádném řízení přihlašovacím, podle oddílu V. úmluvy; všechny ostatní vyřídí se podle vnitřních předpisů právních příslušné smluvní strany.

b) Po roční propadné lhůtě mohou českoslovenští věřitelé uplatňovati svůj nárok přímo proti peněžnímu ústavu jako vydateli vkladní knížky, kdežto přihlášky rakouských věřitelů přijímá jedině Československý zúčtovací ústav v Praze. V případech, které jsou předmětem této úmluvy, obdrží československý věřitel (článek 1., odst. 2., úmluvy) rakouského peněžního ústavu a rakouský věřitel československého peněžního ústavu za jednu starou rakousko-uherskou korunu jen jednu rakouskou korunu.

c) Ve všech ostatních případech, které nejsou předmětem této úmluvy, postupovati bu-

de Československý zúčtovací ústav podle vnitřních předpisů právních příslušné smluvní strany; tak uvolní československému věřiteli u československého peněžního ústavu vklad jeho v korunách československých, byli ovšem dle vládního nařízení ze dne 4. března 1919, č. 110 Sb. z. a n., o soupisu peněžních vkladů a členských a závodních podílů řádně přihlášen, kdežto rakouského věřitele odkáže na rakouský peněžní ústav jako vydatele vkladní knížky.

d) Pro věřitele, kteří se vůbec nepřihlásili, utvoří Československý zúčtovací ústav v Praze zvláštní „reservní fond pro neznámé věřitele“ (§ 1, č. 1.).

§ 6.

Případné nároky, které plynou co do úpravy dávky z majetku a z přírůstku na majetku ze článku 24., věty první, úmluvy, uplatní se neukončeným podáním u berní správy (finančního ředitelství), příslušné pro výměru této dávky nejdéle do 6 měsíců ode dne účinnosti tohoto nařízení.

§ 7.

Pro podniky výrobní a dopravní, které podle článku 4., odst. 2., první věty, úmluvy přeložily své sídlo z území jedné ze smluvních stran do území druhé smluvní strany a které proto nebyly až do dne účinnosti této úmluvy

povinny přihlašovat takové právní poměry, v nichž věřitel i dlužník měli dne 26. února 1919 oba společné sídlo (bydliště) jen v jednom z obou území, nastala teprve tím, že nové jejich sídlo stalo se podle článku 1. úmluvy samo rozhodujícím, povinnost ku přihlášce, kterou jest podle článku 26., odst. 2., úmluvy podati nejdéle do 3 měsíců ode dne, kdy úmluva nabyla účinnosti. Jinak tu platí obdobně předpisy vládního nařízení č. 265/1922 Sb. z. a n., zvláště § 8 o trestech za opožděnou přihlášku.

§ 8.

Pohledávky zmíněné ve článku 41. úmluvy dobývati pověřena jest Národní banka Československá.

§ 9.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provede je ministr financí v dohodě s ministrem spravedlnosti.

Černý v. r.

Dr. Krčmář v. r. Roubík v. r.

Dr. Haussmann v. r. Dr. Slávik v. r.

Dr. Říha v. r. Dr. Schieszl v. r.

Dr. Peroutka v. r.,
též za ministra Dra Engliše.

Dr. Fatka v. r.